

Γέρων Δαυίδ Διονυσιάτης (1890 - 5/2/1983) [2ο Μέρος]

/ [Πεμπτούσία](#)

Όχι μόνο αυτό, αλλά αφού τα πρώτα χρόνια, επειδή έπιανε το χέρι του παντού, τον έστελνε ο Γέροντας και στο μετόχι Μονοξυλίτης, στον Άγιο Ονούφριο, στο Μύλο, στον Αρσανά, παντού, μέσα, έξω. Παντού έτρεχε με ακρίβεια στην υπακοή και με αδιάλειπτη ευχή. Ως προς το μοναχικό κανόνα είχε μεγάλη ακρίβεια. Ποτέ δεν παρέλειψε το παραμικρό, και στις μακροσκελείς εκείνες ακολουθίες και αγρυπνίες της Μονής, πρώτος έμπαινε, τελευταίος έβγαινε. Όταν όμως κόντεψε τα 80 χρόνια της ηλικίας του, ο Ηγούμενος τον απάλλαξε τότε από τα διακονήματα. Έκτοτε επεδόθη εξ ολοκλήρου στην άσκηση και αδιάλειπτο ευχή. Το φαγητό του ήταν πολύ λίγο, όσο να ζει. Και συγχρόνως επενόησε και μία άλλη άσκηση: «Αφού τώρα δεν διακονώ πουθενά, δε χρειάζεται να πηγαίνω πουθενά, εκτός από εκκλησία και κελί». Έκτοτε λοιπόν, τον όρο αυτό, τον κράτησε μέχρι τέλους. Μία φορά μόνο από την εκκλησία βγήκε στην πόρτα, όταν το ιερό του σκήνωμα το οδήγησαν στην τελευταία του κατοικία.

Ως προς την μόρφωση, ήταν σχεδόν αναλφάβητος. Εν τούτοις, τα λίγα χρόνια που ζήσαμε μαζί, τρέχαμε στο κελί του γερο-Δαυίδ να ακούσουμε τις σοφές συμβουλές του. Όχι μόνο εμείς, αλλά και από άλλα μοναστήρια. Και Ηγούμενοι, όπως ο αξιόλογος Ηγούμενος της Μονής Γρηγορίου Αρχιμ. Γεώργιος, που αν και είναι

κινητή βιβλιοθήκη από γνώσεις, εν τούτοις κατέβαζε τη γνώση του σε ένα απλοϊκό, αγράμματο καλόγηρο, που όμως ήταν δάσκαλος με τη σοφία του Αγίου Πνεύματος.

Είχε τόση αυταπάρνηση, που τόσο πολύ δεν πρόσεχε τον εαυτό του, ώστε μερικοί να παρεξηγούν. Το κελί του, απεριποίητο, ασκούπιστο και δεν ήθελε ούτε να του σκουπίζουν, ούτε να του πλένουν τα ρούχα. Μάλιστα στο κελί του, εκτός άλλων, είχε και πολλούς κοριούς. Κάποτε ήθελαν μερικοί να τον επισκεφτούν, όμως φοβόντουσαν κατά το ανθρώπινο να μη γεμίσουν κοριούς. Κι όμως είδα τότε το εξής θαυμαστό, ιδίους όμμασιν. Του λέμε «Γερο-Δαυίδ, φοβόμαστε τους κοριούς». Κι εκείνος «Όχι, όχι, μη φοβάστε. Παρακάλεσα την Παναγία και τους μάζεψε όλους σ' εκείνη τη γωνιά». Κοιτάμε. Τι να δούμε; Όπως ακριβώς είναι ένα μελίσσι, έτσι οι κοριοί όλοι μαζεύτηκαν ο ένας πάνω στον άλλο, σ' έναν σημείο. «Μη φοβάστε» λέγει, «εδώ δεν έχει». Όμως όταν ήταν μόνος, φεύγαν, κυκλοφορούσαν μάλιστα και σ' όλο το σώμα του. Ποτέ όμως κοριό δεν έφερε στην εκκλησία.

Κατά το 1982 άρχισε να βαραίνει και με προτροπή του Γέροντος παπα-Χαραλάμπους, τον μεταφέραμε στο γηροκομείο. Αν και κατάβαρος, δεν μπορούσε να σηκωθεί, με μελίρρυτα λόγια στήριζε τους αδελφούς που τον επισκέπτονταν.

Την καλή συνήθεια του κανόνος του, δεν την άφησε ως την τελευταία του στιγμή. Τι έκανε; Όπως ήταν κλινήρης, για ένα διάστημα 2-3 ώρες δε μιλούσε σε κανένα, αλλά με το ένα χέρι το κομποσχοίνι και με το άλλο σταυρό κάθε ευχή έτσι ξαπλωτός, μέχρι να τελειώσει, έκανε τα κομποσχοίνια του κανόνος.

Αφότου πήγαμε η νέα συνοδεία από το Μπουραζέρι με τον αείμνηστο Γέροντά μου παπα-Χαράλαμπο, είχε τόσο μεγάλη χαρά, προπάντων που ο νέος Ηγούμενος επέτρεπε τη συχνή Θεία Κοινωνία. Και μας έλεγε με την απλότητά του συχνά «Ο καλόγερος που κάνει υπακοή και κοινωνά συχνά, δε φοβάται το διάβολο. Από το θέλημα και την αμέλεια στη συχνή Θεία Κοινωνία, ο καταραμένος έριξε πολλούς στα σαρκικά».

Με τις απλές αλλά σοφές συμβουλές που μας έδινε, ήρθε η ώρα να μεταβεί στον ποθούμενο. Ήταν ένας βαρύς χειμώνας, του 1983. Η γρίπη όταν κολλήσει στο κοινόβιο σε ένα άτομο, μεταδίδεται σε όλους. Είδα πολλά γεροντάκια που δεν είχαν την δύναμη να τη σηκώσουν. Έτσι μετά από μία γενική επιδημία γρίπης στο μοναστήρι, επισκέφτηκε και στο γηροκομείο το γερο-Δαυίδ και κατ' αυτό τον τρόπο, ειρηνικός, πλήρης ημερών, απήλθε προς τον ποθούμενο, κατά την 5.2.1983.

Να 'χουμε την ευχή του.